

Zuzana Holasová

Kůň Zázrak a Zelená dáma

Ilustrovala Barbora Kyšková

ALBATROS

Zuzana Holasová
Kůň Zázrak
a Zelená dáma

Zuzana Holasová

Kůň Zázrak
a Zelená dáma

Ilustrovala Barbora Kyšková

Albatros

*Tomášovi a Maximovi
a každému, kdo si také myslí, že svět je nejkrásnější
z koňského hřbetu.*

© Zuzana Holasová, 2012
Illustrations © Barbora Kyšková, 2012

ISBN 978-80-00-02980-1

Mirákl

Podivné změny

Kdy přijedes? Mirakl te postrada. Ja taky.

Esemeska od Filipa. Ema ji četla dvakrát, třikrát, dokonce desetkrát, a pořád se nemohla od mobilu odtrhnout. Srdce jí bušilo v ostrém tempu, jako by jí chtělo vypochnout z těla, a žaludek se scvrkával, až dosáhl velikosti vlašského ořechu.

Seděla u psacího stolu nad sešitem z matematiky, ale nic jí nebylo vzdálenější než rovnice. Myslela na Mirákla. Na slastné hodiny ve stáji, vyjížd'ky po písččných cestách kolem Oharku a tréninky na Vrbovce. Jela by za ním hned, třeba autobusem, jenže teď, začátkem června, když bylo léto na spadnutí, se na webových stránkách jezdecké školy Oharek, přímo pod fotografií statku, objevila divná zpráva: O PRAZDNINÁCH NEPOŘÁDÁME JEZDECKÉ KURZY. VŠEM ZÁJEMCŮM SE OMLOUVÁME. Byla vyvedená červeným nepřehlédnutelným písmem, a čím častěji se na ni Ema dívala, tím rychleji ztrácela naději, že stráví léto ve společnosti koně s bílou hřívou a lysinkou ve tvaru hvězdy. Všem zájemcům se omlouváme – to je sice hezké, ale k ničemu. Copak o zrušení jezdeckých kurzů Filip nic neví?

Nakonec se rozhodla, že se ho zeptá, a začala vyt'ukávat sáhodlouhou esemesku.

Odpověď p'ípla do minuty. Ema skočila po mobilu a zatajila dech.

Prijed na brigadu. Kdyz budes pracovat ve staji, muzes na Oharku zustat cele prazdniny. ☺ ☺ ☺

Nejdřív na písmenka a tři smajlíky nevěřičně zírala a pak

se jí srdce vydalo na další pochodové cvičení. Nedokázala odhadnout, jestli ji mum na brigádu pustí, protože potřebovala, aby se postarala o Mikyho, až bude v práci. A i kdyby ji pustila, ani nápad, že by ji brácha nechal jet na Oharek samotnou. Ne že by tolik miloval koně, ale na Jakuba, syna paní Beránkové, která v jezdecké škole pracovala, se loni nalepil jako žvejkačka na podrážku. Musí se Filipa zeptat, jestli by mohla vzít Mikyho s sebou. Ema si z rozčilení navinula na prst pramínek světlých vlasů. Vážně, mladší brácha jí někdy dost komplikoval život.

Filip naštěstí odpověděl, jak doufala:

Klidne. Bude to OK.

Už dávno neměla Ema takovou radost. S mum, jak říkála matce, si přestala dělat starosti. Na to, aby ji přesvědčila, měla několik nekonečně dlouhých červnových dnů. Ze zásvuky psacího stolu vytáhla blok a začala sepisovat seznam věcí, které bude na Oharku nezbytně potřebovat. Pod rajtky, trička, šporny*, pérka, čapsy**, mikiny, pyžamo, plavky, bundu a pláštěnku připsala i novou blůzu pro zvláštní příležitosti, kterou nejspíš celé léto nevytáhne z kufru, ale se kterou se nedokázala na tak dlouho rozloučit.

Pod hotový soupis nakreslila maličkého žlutého koně. Když se na obrázek zadívala přivřenýma očima, Mirákl k ní otočil hlavu a netrpělivě hrábl kopytem.

Červnové dny se táhly a zdálo se, že hnusný školní rok nikdy neskončí. Ale skončil. A pak – konečně, konečně – zastavila jejich oktavie na parkovišti před hlavní bránou Oharku, doširoka otevřenou, protože bylo odpoledne, a Ema vyskočila z auta a zhluboka se nadechla.

* Šporny jsou ostruhy. Jezdec je používá k důraznější pobídce.

** Čapsy jsou kožené chrániče lýtek a holení.

Bílé průčelí statku, trochu našikmo posazená věžička na střeše hlavní budovy, dvojité římsy s hnízdy jiříček, vůně koní a posečené trávy a vysoká modrá obloha. Všechno se zdálo stejně krásné jako loni, když se s Oharkem loučila. Nedočkavě vykročila ke klenutému průjezdu, kterým se vcházelo na dvůr – a na páteři se jí zježily jemné chloupky.

Něco bylo jinak.

Překvapeně se rozhlédla. V prvním okamžiku si ničeho nevšimla, ale při pozornějším pohledu bílá fasáda statku nesvítila tak oslnivě, hodiny na věžičce nešly, v oknech vadly pelargonie a z parkoviště nikdo neuklidil koňské koblížky. Mírný nepořádek však Emě nevadil. Změna se musela týkat něčeho důležitějšího, něčeho, co vyvolávalo mrazení v zádech, jako by se příběh, který měl loni šťastně skončit, když z obory přihnali ohňové koně, začal zase odvíjet. A nějak špatně.

V průjezdu našťěstí duněly kroky přesně tak, jak měly.

„A co tvůj kufr?“ volala za ní mum z auta.

Ale teď měla Ema v hlavě jiné věci než zavazadla. Za vteřinu spatří sochu anděla, lípy a lavičky na trávníku uprostřed dvora. A chvilku nato obejme Mirákla.

Zrychlila krok – a uviděla nějakého kluka. Stál přímo před ní, za nízkým zábradlím, které oddělovalo trávník od dvora, vysoký, snědý v bílém tričku, s nakrátko ostříhanými tmavými vlasy. V ruce držel uzdečku a rozpínal přezku na nánosníku. Jakmile si jí všiml, blyskl zuby v neuvěřitelně hollywoodském úsměvu a přeskočil plot.

Filip? Málem ho nepoznala. To nosil celý rok rovnátka? Nebo si loni jenom nevšimla, že vypadá jako dokonalá reklama na zubní pastu?

Ema rozpačitě přešlápla z nohy na nohu. Tohle vypadalo na slušný problém. Byla si jistá, že ze sebe v přítomnosti změněného Filipa nedokáže vymáčkout ani holou větu.

Zachránil ji Miky.

„Filipe,“ volal a mával obrovskou igelitkou naplněnou čokoládou a sušenkami, „myslíš, že si můžu dát věci k Jakobovi do pokoje?“

Brácha zjevně neměl s ostříhaným, opáleným a oslnivě usměvavým synem Olívie Sabriniové potíže.

„Taky tě rád vidím, Miky,“ pozdravil ho Filip jako v americkém filmu, přehodil si uzdečku přes rameno a zamířil k průjezdu. „Ale s nastěhováním počkej. Veronika, teda paní Beránková, povídala, že letos budeš spát s Emou.“

„Se ségrou?“ protáhl obličej Miky.

Ema napráhla k Filipovi pravou ruku, vážně jako idiotka, a vysoukala ze sebe něco, co připomínalo předsmrtný chrapot: „Věřil bys, že jsme letos cestou sem nezabloudili?“

„To je dobře, protože máme plno práce. Zrovna jsem chtěl Miráklovi vyzkoušet novou uzdečku. Jdete se mnou?“ bez mrknutí oka stiskl Filip nabízenou pravici, jako by podání ruky bylo přesně to, co se v jedenadvacátém století od holky očekává.

„A Jakub tu není,“ zamručel otráveně Miky.

Cestou přes dvůr Ema přemýšlela, o čem má s Filipem mluvit, aby celých sto metrů, které museli společně urazit do školní stáje, nemlčela, ale nic nevymyslela. Jak ji provázel dlouhými lehkými kroky, mozek jí vypovídal službu.

„Víte, co plánujeme na odpoledne?“ ozval se naštěstí on, když začínalo být Emě z ticha špatně, a hned si sám odpověděl. „Zítřa tady máme den otevřených dveří a odpoledne nacvičujeme čtverylku, abysme měli divákům co předvést.“

Ema přikývla, na nic jiného se nezmohla.

Jakmile vešli do sedlovny před školní stájí, udeřila ji do nosu povědomá vůně kůže a sena. Na tuhle chvíli se těšila celý rok, snad každý večer si v posteli před spaním představovala, jak prochází sedlovnou a otvírá dvířka Miráklova boxu. Jenže teď

vnímala víc Filipa než koně. Zhluboka vdechla pach stáje, aby se vzpamatovala.

Mirákl svítil v boxu jako vyleštěný zlaták, ale udělal něco, s čím Ema nepočítala. Sotva ve stájové uličce uslyšel kroky, zvedl hlavu, podíval se na ně – a otočil se k ní zadkem.

„Nepoznal tě!“ vypískl Míky.

„Právě že poznal. A zlobí se, že ho na sebe nechala tak dlouho čekat,“ řekl Filip.

Pohled na uraženého Mirákla, který vytrvale zíral stájovým okénkem na dvůr, Emě připomněl, za kým vlastně na Oharek přijela. Rozběhla se a v boxu objala koňský krk s bílou hřívou.

„Odpusť. Já dřív nemohla, opravdu to nešlo,“ šeptala.

Mirákl se nechal hladit, drbat a objímat dobrých pět minut, než se dotkl pysky její tváře. Nepromluvil, ale tím Emu nepřekvapil. Nikdy se neozvala ani jedna věta, ve které chrčelo jeho ř, když nebyli ve stáji sami. Jen frkal a tiše řehtal.

„Ale myslela jsem na tebe celý rok,“ řekla mu Ema.

Mirákl byl neobyčejný kůň, první, který se narodil na Oharku poté, co se rodina Vrbických po dlouhých letech vrátila z Itálie domů. Šťastný Filipův dědeček tehdy hříbě pojmenoval Mirákl, Zázrak, aby vyjádřil úžas, kterým ho naplňoval nečekaný návrat do vlasti. Ale jenom Ema věděla, že Mirákl dokáže mluvit skoro jako člověk. I když – kdoví – možná byla přecitlivělá a nadaná bujnou fantazií, jak tvrdila mum, a všechno si jenom představovala.

„Tady jste, Lukasovi!“ zahlaholil od vchodu ženský hlas.

Stájovou uličkou přicházela paní Beránková. Také se od loňska změnila, jenže k horšímu. Kruhy pod očima měla temnější, než si Ema pamatovala, a vlasy jí zplihle visely kolem hlavy.

„Emo, už ti Filip pověděl o té čtverylce?“ zjišťovala. „Rychle se ubytujte, převleč se a přijď si vyzkoušet Mirákla. Ve dvě začínáme se společným nácvikem.“

Sotva ji Ema a Míky pozdravili, pádila pryč.

„Ale já rok neseděla na koni. Tu čtverylku nezvládnou,“ volala za ní Ema.

„Zvládneš,“ uklidňoval ji Filip. „A kdyby ne, nedá se nic dělat. Čtverylku vymyslel pan Beránek, dal ji na tištěný program dne otevřených dveří, ovšem pak odjel, a nám teď chybí čtvrtý jezdec. Musíš to být ty, protože pan Kvítka chce předvádět pod sedlem Hamilkara.“

Na dlouhé váhání a přemýšlení neměla Ema čas. Musela si vybalit věci a převléknout se do jezdeckého. V patách s Míky a Filipem zamířila na parkoviště před statkem, aby si z auta vyzvedla kufr, a na dvoře narazila na mum.

„Co se děje?“ zeptala se jí polekaně, protože mum vypadala ustaraně. Na tom by nebylo nic zvláštního, mum vypadala ustaraně dost často, ale tentokrát se pod nákladem starostí celá nahrabila.

„Právě jsem mluvila s paní Beránkovou,“ rozhodila mum bezradně ruce. „Prý je od vás hezké, že jste přijeli na brigádu, ale ona se o vás nemůže starat. Nemá čas ani na to, aby vám vařila. Co budete jíst? Paní Beránková v tom nevidí problém, říká, že si vždycky můžete něco připravit v kuchyňce za klubovnou, jenže ty neumíš ani vajíčka natvrdo a připálíš i čaj. Nejlíp uděláme, když zase odjedeme.“

„Mami, to ne. Přece mi nezkazíš prázdniny,“ lekla se Ema.

„No, já čaj umím. Dokonce i vajíčka natvrdo. I jiný věci,“ zasáhl Filip. „A taky si dělám jídlo sám. Míkyho a Emu klidně přiberu.“

Mum nerozhodně zavrtěla hlavou: „Nejde jen o jídlo. Na Míkyho musí někdo dávat pozor a já si nejsem jistá, jestli tady u koní zrovna tohle Ema zvládne.“

„Pomůžu jí i s tím, samozřejmě,“ prohlásil Filip.

Ema se na něj vděčně podívala. Teď, když se s Miráklem přivítala, by si nedokázala sebrat kufr, otočit se a jet domů.

Nedokázala by opustit Oharek. A Filipa, přiznala si neochotně.

„A já jsem chtěl bejt o prázdninách s Jakubem. Doma se budu strašně nudit,“ škemral Miky.

Mum zavřela oči, chvíli přemýšlela a Ema napjatě pozorovala, jak se jí mění výraz obličeje. Jestli stiskne rty a zavrtí hlavou, budou muset odjet.

Ale mum se usmála a položila Emě ruce na ramena: „Bud' tady opatrná. Kdyby na vás práce ve stáji byla moc těžká, kdybyste měli nějaký problém, hned pro vás přijedu. A každý den mi volejte. Jinak umřu strachem. Ted' vám zajedu na nákup a vy si pak uložíte jídlo do ledničky.“

Mum dávno seděla za volantem jejich bílé oktávky připravená vyrazit do obchodu, a Ema s Mikym ještě vynášeli spacáky a tašky průjezdem na dvůr.

„Ukaž,“ vzal Filip Emě zavazadla z ruky.

Spěchala za ním k bývalému špýcharu, do pokoje v patře, kde spala už loni. Musela mu něco říct, ale nejdřív se několi-krát pořádně nadechla.

„Dík, že jsi mě sem pozval, a dík, že nám budeš vařit. Já vážně připálím i čaj,“ přiměla se nakonec k souvislejšímu proslovu a šlo to docela dobře, protože mluvila na jeho záda.

Filip se otočil, položil zavazadla na zem a vážně se na ni podíval: „Moc neděkuj. Potřebuju tě tady. Čekám na tvoji pomoc.“

„Na moji pomoc? Ty?“ žasla Ema a cítila, jak rudne. Určitě byla červená jako vařená ředkev.

Filip sklouzl pohledem k Mikymu, který vlekl kufr pár kroků za nimi, a téměř nezvučně, jen pro její uši, slabikoval jméno, které před rokem znamenalo bezprostřední ohrožení Oharku: „Raven F. Aurel.“

„Co se děje?“ zbystril pozornost Miky.

„Nic,“ sebral Filip zavazadla ze země. „Jenom říkám Emě, že se na Oharku od loňska hodně věcí změnilo. Uvidíš sám.“

V půl druhé byla Ema v sedle. Mirákl měl novou uzdečku a k ní nové kožené otěže, krásné, ale dost tuhé, a Emě trvalo věčnost, než si je osahala. Ne a ne si na ně zvyknout, nedokázala se pořádně posadit, a o tom, že by se její páteř stala prodloužením obratlů koňského hřbetu, jak to uměla kdysi, mohla jenom snít.

„Neboj se, půjde ti to. Jezdit člověk nezapomene, jako nezapomene plavat,“ povzbuzoval ji Filip.

Pozoroval ji z okraje venkovní jízdárny kousek od břehu Vrbovky, přesně z toho místa, kde loni při první lekci spadl Miky z Huga, a vypadal úžasně. Za těch pár měsíců, co se neviděli, vyrostl snad o hlavu, tváře mu zeštíhlely a v krátkých vlasech Emě připadal mnohem starší, než byla sama. A strašně ji znervózňoval.

„Asi bys měl jít sedlat Kapitána nebo přijdeš pozdě na nácvik,“ zavolala na něho. „Už tě tu nepotřebuju.“

„Vážně?“ protáhl nevěřícně Filip, ale udělal čelem vzad.

Když ho ztratila z dohledu, jezdilo se jí líp. Zbavila se trémy, chytila správný rytmus a brzy splynula s Miráklovým pohybem. Spokojeně koně pohladila: „Hrozně se mi po tobě stýskalo, kreslila jsem si tě do všech sešitů, nejvíc do matiky.“

Ema se zasmála, protože si vzpomněla, jak matikářka zuřila, když na obrázky přišla, a pobídla Mirákla do klusu.

Přes kameny tiše bublala Vrbovka, v listech topolů šuměl vítr a vysoko na obloze kroužily jiříčky přesně tak, jak si to pamatovala. Měla by být šťastná, čekaly ji přece dva měsíce prázdnin s Miráklem, ale v mozku jí uvízl Raven F. Aurel a každá příjemná myšlenka končila u jeho prstenů, dlouhých tmavých vlasů a černého oblečení. Byl to on, kdo zavinil změnu, kterou postřehla při příjezdu na Oharek?

Raven F. Aurel jí strašil v hlavě, dokud se na Vrbovce neobjevili Filip, Jakub a paní Beránková.

„Tak co? Zvládneš tu čtverylku?“ zavolala na ni Beranice.

Seděla na Kleopatře, své slavné drezurní kobyle, a za ní příjížděli Filip a Jakub na Kapitánovi a Maxovi. Ema měla Jakuba ráda. Loni s ním byla zábava, jenže letos nevypadal, že má náladu na vtípky. V obličejí se na rozdíl od Filipa tolik nezměnil, pořád měl kulaté, pihovaté tváře, ale hnědé oči se dívaly nějak vážně. A zmohutněl. Kolik mu vlastně je? Šestnáct? Ema odhadovala, že tentokrát si s ním Miky moc legrace neužije.

Jakub na ni ze sedla zamával: „No konečně! Filip se tě nemohl dočkat. Dokonce kvůli tobě koupil Mirákově novou uzdečku.“

„Dík. A co na mě Emě ještě prozradíš?“ zašklebil se z Kapitánova sedla na kamaráda Filip.

„Nechte toho,“ zasáhla paní Beránková. „Máme práci. Takže uděláme dva velké kruhy. Nejdřív pojedeme pracovním klusem, potom jeden po druhém středem kruhy změníme, dál totéž ve cvalu a na závěr ze středu velký kruh ve čtveřici v kroku. A udržujte rozestupy, ať je to k dívání.“

Ema měla rozpálené tváře, jak se soustředila. Dva velké kruhy – to byla hračka. Ovšem při změně kruhů nesměla s Miráklem vyrazit ani moc brzy, ani moc pozdě. Musela vystihnout správný okamžik, aby minula střed jízdárny přesně po protijedoucím koni.

„Rytmus, rytmus, jinak se srazíte,“ volala paní Beránková.

Závěrečný kruh ve čtveřici zkoušeli několikrát. Paní Beránková brunátněla čím dál víc a nakonec rozhodla, že sama zůstane ve středu jízdárny a že Ema s Miráklem, který měl nejkratší nohy a mohl dělat krátké kroky, pojedje nejmenší kruh. Větší kruh přidělila Jakubovi a největší Filipovi.

„Držte řadu,“ křičela na ně rozčileně. „Představte si, že jsem bodec kružítko.“

Od klády, která ležela na kraji jízdárny a někdy sloužila jako přírodní překážka při skocích, se ozval potlesk. Seděl tam

Miky, ale Ema byla tak zabraná do nácvičku, že si nevšimla, kdy přišel.

„Jde vám to,“ povykoval brácha. „A nejlíp jezdí Jakub.“

„Ahoj, mrňousi!“ zavolal na něj Jakub potěšeně. „Jak se máš?“

Miky vyskočil z klády: „Dobře. Přivezl jsem si hru Vesmírné stvůry a nestvůry. Zahraješ si ji někdy se mnou?“

„No, uvidíme,“ odpověděl mu Jakub neurčitě a zadíval se přes Mikyho hlavu k cestě podél Vrbovky.

Jela po ní nějaká dívka na krásné ryzce. Kobylka si vykračovala lehkým krokem, jen občas šlehla ocasem, aby zahнала mouchy.

„Mami, slíbil jsem Leoně vyjížd'ku. A stejně jsme už skončili. Nebo ne?“ otočil se Jakub tázavě na paní Beránkovou.

„Myslela jsem, že nám pomůžeš na statku,“ namítla Beranice.

Jakub se zamračil: „I dneska?“

„Tak proč se mě ptáš?“ vyjela na něj paní Beránková. „Stejně si uděláš, co chceš. Jako každéj tady.“

Leona právě odbočila z pěšiny a zamířila k venkovní jízdárně. Ema ještě nikdy neviděla na koni někoho tak vystajlovaného. Ta holka měla značkové snad i šporny a gumičku ve vlasech. Blond'atý ohon jí sahal do půlky zad. A nebyla to žádná holka, ale slečna. Musela být starší než Jakub.

Ryzka zastavila na kraji jízdárny a Leona zvedla ruku v béžové rukavičce.

„Zdravím,“ řekla nosovým hlasem, šlehla pohledem po Filipovi a usmála se na Jakuba. „Jdeme?“

„Ty koně neutavte! Je horko. Ono nestačí mít umělý nehty, když chceme umět jezdit na koni,“ zaječela za nimi paní Beránková, když Jakub s Leonou už mířili dál na louku.

Jakub se v sedle ohlédl, podíval se na matku a obrátil oči v sloup.

„Jedeme domů,“ zavelela Beranice brunátná v obličejí.

Na úzké pěšině pod topoly, které lemovaly říčku Vrbovku, se Ema ze svého místa na konci družstva nemohla na Leonu vyptávat. Až na široké příjezdové cestě ke statku pobídla koně, aby se dostala vedle Filipa, a když se Miráková hlava přiblížila k hlavě Kapitána, nabrala dech, polkla a zvědavě spustila: „No teda! Neseděla Leona na kobylyce z ohňového stáda?“

Filip se na ni ani nepodíval, pořád se ohlížel zpátky k louce. „Jo. Seděla,“ odpověděl úsečně.

„Na té nejhezčí, co o ní pan Kvítka loni říkal, že má chody jako princezna?“ vyzvídala Ema.

Filip dál zíral za Leonou a Jakubem, kteří v dálce mizeli směrem k rybníku, a s odpovědí se nenamáhal. Vypadal našťvaně.

Co mu vadí? Že Leona jela na vyjížděku s Jakubem? Chytřejší vysvětlení Emu nenapadlo. Přitáhla Mirákově oštěže, zařadila se na své místo na konci družstva a dotčeně sledovala Filipova záda v propoceném bílém tričku. Dobře – ať mlčí, aspoň se s ním nemusí vybavovat a bát se, že se v nejnevhodnější chvíli zakoktá.

„Stejně tu jsem kvůli tobě,“ pohladila Miráka po krku.

Kůň zafrkal a Ema se hned cítila mnohem líp.

Když vjeli do statku, první, co spatřila, byl kocour Eliáš rozvalený na lavičce pod lípou. Vyhříval se na sluníčku a čas od času švihnul špičkou rezavého ocasu. Výborně, aspoň něco jako za starých časů.

Na dvoře se koně museli vyhnout oktávce, která zaparkovala přímo před dřevěnými schody na terasu před klubovnou.

Mum se už vrátila z obchodu a nejspíš zrovna vybalovala v kuchyňce nákup.

Ve stáji Ema Miráka odstrojila a bleskově mu vyčistila kopyta.

„Teď s tebou nemůžu zůstat. Ale vrátím se,“ pošeptala mu a vyběhla na dvůr.

Z Kapitánova boxu na ni volal Filip: „Kam letíš?“

Neodpověděla mu a nezastavila se, ani když ji doběhl a chytil za ruku.

„Co je? Píchla tě vosa?“

Vytrhla se mu.

„Mum na mě čeká. Musím se podívat, co nám koupila, a pomoci jí uklidit nákup.“

„Doufám, že přivezla těstoviny. Ty umím nejlíp. Uvaříme si je k večeři,“ prohlásil Filip, jako by mezi nimi bylo všechno v nejlepším pořádku, a rázoval za ní do klubovny.

Uvnitř seděla mum na židli a Míky se přehraboval v tašce plné jablek, vajíčků, pečiva, čínských nudlů a instantních polévek.

„Je tu jenom jeden pytlík bonbonů,“ stěžoval si.

„Ale Míky, máš přece sladkostí plnou igelitku,“ pokárala ho mum a vzápětí se otočila k Emě a Filipovi, který jí nakukoval přes rameno. „Koupila jsem jen to, co se dá rychle a bez problémů uvařit. Snad s tím vystačíte. Co myslíš, Filip?“

„Vždyť se tohle všechno ani nevejde do ledničky,“ prohlížela si Ema horu jídla, se kterou by podle ní klidně vydrželi do Vánoc, a hledala těstoviny, protože dostávala hlad.

Když všechny potraviny uložili, zdála se lednička poloprázdná a Ema s obavou sledovala, jestli mum nestiskne rty a nezavrtí hlavou. Inventura zásob ale dopadla dobře.

„Hlady snad neumřete,“ prohlásila mum, naposledy obhlédla kuchyňku, objala Míkyho, Emu pohladila a zamířila ke dveřím.

Za okamžik se ze dvora ozval motor. Bílá oktávka odjížděla a Míky, jako by čekal jen na to, sáhl po sáčku bonbonů, natrhl ho a polovinu obsahu si vsypal do pusy.

„Kdy myslíte, že se vrátí z vyjížd'ky Jakub?“ zahuhlal a mlaskl.
„Je tu bez něj nuda.“

„Neudav se,“ sebral mu Filip zbytek bonbonů a dal je v kuchyňce na policičku. „A s Jakubem moc nepočítej. Ze všeho nejvíc ho zajímá Leona.“

Leona! Samozřejmě, kdo jiný, ušklíbla se v duchu Ema. Letos, jak se zdá, zajímala Leona na Oharku kdekoho.

Leona

Ema seděla na své loňské palandě, zády se opírala o zed' a oknem zírala do noci. Na obloze svítil měsíc a pod ním se na louce tměly obrysy starého dubu. Před rokem na ni šel z jeho rozložitě koruny strach, mívala dojem, že listy ve větru šeptají její jméno, ale tentokrát strom mlčel. Letos bylo na celém Oharku ticho až moc. Chyběly tu Dominičiny ustrašené vzdechy, řehot Hnáty a Pazoury i Jakubovy vtipky. A povely paní Beránkové neměly tu správnou razanci. Ema vzdychla. Dokonce ani Miky nebyl teď, na začátku noci, ze spodní palandy pořádně slyšet.

Jak špicovala uši, aby zaslechla bratrův dech, rozeznala jiný zvuk. Někdo šel zlehka chodbou. A potom zatukal na jejich dveře.

„Emo, jsi vzhůru?“ ozval se šepot.

Rychle se vysoukala ze spacáku a s úlevou, že nemusí přemýšlet o změnách, které postihly Oharek, sklouzla na podlahu a opatrně zmáčkla kliku.

Na chodbě stál Filip a dlaní zakrýval rozsvícenou baterku.

„Pojď ven,“ zašeptal.

Blesklo jí hlavou, že je oblečená do úděsně vytahaného starého pyžama, ale na to, aby se převlékla, neměla čas. Filip ji chytil za ruku a táhl ji na chodbu.

Nehlučně za sebou zavřela a hmatla po vypínači.

„Nenamáhej se. Žárovky jsou prasklý a nekoupili jsme nový, protože šetříme,“ šeptal Filip. „Šetříme totiž na všem.“

Svítil jí na cestu a zlehka našlapoval. Dřevěné schody ani ne-

zavrzaly, všude byla tma, jen pod dveřmi pana Kvítka na opačném konci chodby prosvítal proužek světla.

Venku překročili nízké zábradlí, které oddělovalo trávník od zbytku dvora, a zamířili k lavičce pod lípou.

„Promiň, že jsem tě vytáhl z postele, ale chtěl jsem s tebou mluvit o samotě. Miky o tom, co ti chci říct, nemusí vědět. Je totiž dost...“ Filip se odmlčel, jak hledal příléhavé slovo, a nakonec omluvně pokrčil rameny. „Dost nepředvídatelný.“

„Jo, to je,“ přikývla Ema, „nikdy nikdo neví, co ho napadne.“

Sedla si na lavičku zvlhlou rosou před obdélník měsíčního světla, které se rozlévalo na trávníku pod rozložitou korunou lípy. Noc by byla nádherná, kdyby Filipův hlas zněl o něco veseleji a kdyby socha anděla, která se rýsovala přímo před nimi, nepůsobila tak zamyšleně.

„Vlastně si vyčítám, že jsem tě na Oharek pozval,“ poskládal vysokou postavu na lavičku vedle ní Filip. „Někde jinde by sis možná užila lepší prázdniny. Leona...“

Ema sebou trhla: „Ty se mnou chceš mluvit o Leoně?“

„Chci ti říct, že je tu divná atmosféra. A že Leona není jediná, kdo má ohňového koně,“ Filip se nadechl a naklonil se blíž, až se ústy téměř dotýkal jejího ucha. „Olívie totiž rozprodala všechny klisny a hříbata a taky celé ohňové stádo. Až na Hamilcara.“

Ema ztuhla. Tohle byla špatná zpráva. Vzpomněla si na říkanku vyrytou do kmene starého dubu, na který viděla z okna pokoje, a chloupky na páteři se jí zase zježily. Podle toho, co se v říkance tvrdilo, byli ohňoví koně zárukou klidu a pohody na Oharku. Jestli se jich Olívie zbavila, nečeká statek nic dobrého.

„Proč je prodala?“ zeptala se.

„Asi potřebuje peníze.“

„Pořád chce stavět tu jízďárnu v Itálii?“

Filip si pohladil bradu a chvíli váhal s odpovědí, jako by se nemohl rozhodnout, co všechno jí má prozradit.

„Pochybuju,“ řekl nakonec. „Vlastně si začínám myslet, že ji nechtěla stavět nikdy. Že to vždycky byla jen záminka, jak vylákat do Itálie Roberta.“

„Pana Beránka?“

Filip přikývl.

„Vzpomínáš na ten příběh o mojí prababičce Žofii Vrbické a jejím podkoním?“ řekl. „Jak se tajně scházeli a jak z toho starý baron, prababiččin manžel, vyšloval? Mám dojem, že se historie opakuje. Až na to, že teď vyšiluje Veronika. A na statku jde všechno od deseti k pěti. Nemáme dost peněz ani na krmení pro koně.“

„Ale podle říkanky z dubu by tady mělo být všechno v pořádku. Proto jsme sem přece přihnali ohňové stádo,“ namítla chabě Ema.

„Říkanka z dubu!“ ušklíbl se Filip, jako by zmínila něco, čemu dávno přestal věřit. „Na podzim a v zimě se opravdu všechno vyvíjelo dobře. Ale na jaře začala Olívie se změnami. Prodávala koně a propustila stájníky. A hádej, kdo se tady objevil, když jsme sem na pár dnů přijeli o Velikonocích?“

Tohle nebyla těžká hádanka. Existoval jenom jeden člověk, který dělal Filipovi starosti a znamenal nebezpečí pro Oharek, muž, jemuž sestry Končetiny loni posměšně říkali Pepa Novák.

„Raven F. Aurel,“ špitla.

Filip se otrásl, jako by mu ze jména podivného chlapíka s prsteny na rukou a dlouhými černými vlasy, které vypadaly jako nabarvené, naskočila husí kůže.

„O Velikonocích dorazil hned po nás. Prohlížel si celý statek, Olívie mu ukazovala všechno možný a tvářila se sladce jako vždycky, když si chce něco prosadit.“

„Copak neprohlásil naprosto jasně, že o Oharek nestojí?“

„Že ho nekoupí, protože je tady moc negativní energie?“ divila se Ema.

Filip pokrčil rameny: „Nevím. Možná změnil názor. Nebo mluvili o něčem jiném. Jisté je jen to, že Olívie chce zase Oharek prodat.“

„Říkala ti to?“

Ema se strnule zadívala před sebe na obdélník měsíčního světla, do něhož stíny lipových listů kreslily zvláštní ornamenty. Chvějivé křivky a arabesky vypadaly jako staré tajemné písmo na stříbrném papíře, jako dopis, který by jim mohl sdělit něco důležitého, kdyby dokázali přečíst měsíční znaky.

„Ani nemusela. Pověděla mi o tom Leona.“

Leona, pochopitelně. Co všechno se kolem téhle holky točí?

„Olívie totiž nabízela Oharek jejímu otci,“ pokračoval Filip. „On by si mohl statek i koně dovolit. Peněz má dost a taky má tady v kraji velkej vliv. Naštěstí ho přemluvila jenom k tomu, aby si koupil Princeznu a nechal ji u nás ustájenou. Ale s tím je taky problém. Princezna je skvělá kobyla, zato Leona je od přírody jezdecký antitalent. Zvládá ji hůř a hůř. Vlastně jsem tě chtěl poprosit, aby sis na Princeznu občas sedla a trochu ji přikopala. Dost mi vadí, jak ji Leona kazí.“

„Proč ji nepřikopeš sám, když ti na tom tolik záleží?“ odsekla Ema, protože jí řeči o Leoně šly na nervy.

„Na to vážně nemám čas. Marně jsem se snažil Leonu něco naučit, než si ji přebral Jakub...“

Ema se přeslechla – než si ji přebral, anebo než mu ji přebral? Ale vyptávat se nechtěla. Zlostně kopl do země, na níž se chvěl měsíční vzkaz, až se zrnka písku a kousky trávy vznesly do vzduchu. Na nějaké tajemné dopisy neměla náladu, když se Leona pletla úplně do všeho.

„Promiň, ale musím zpátky za Mikym,“ skočila Filipovi do řeči. „Víš přece, jak umí vyvádět, když se vzbudí a zjistí, že je v pokoji sám.“

Vstala z lavičky a rozběhla se k domu.

„Posvítím ti,“ volal za ní Filip, ale už byla v chodbě.

Ve tmě šmátrala rukou po zdi, klopýtala po schodech a nahore v patře upadla a narazila si koleno. To jí ještě scházelo!

Tenká světelná linka pod dveřmi pana Kvítka pořád zářila. Asi nemohl spát. Možná přechází po místnosti od obrazu Zelené dámy ke stolu z bílé a zlatě lakovaného dřeva a přemýšlí o Oharku a ohňových koních, které mu rozprodala Olívie. Nebo v té své tajemné komnatě myslí na Leonu a na to, jak zařídit, aby se jí dobře jezdilo na Princezně!

Zato Miky sebou ani nehnul, když šplhala na palandu a záležela do spacáku. Jenom něco zamumlal ze spaní a krátce se zasmál. Trochu mu záviděla veselé sny.

Jí tekla z kolena krev, štvála ji Leona a v hlavě jí vytrvale strašil Raven F. Aurel. Příběh, do něhož vstoupila, když poprvé prošla bránou Oharku, zřejmě opravdu neskončil. Nejspíš se někde zasekl, nebo se dokonce odvíjí pozpátku. Baronka Žofie Vrbická a podkoní. Olívie a pan Beránek. Ema se schoulila na posteli a marně se snažila zahnat nejčernější myšlenky. Kdyby se příběh opravdu vracel ke svému začátku, vyhořel by statek zase do základů jako tehdy před mnoha a mnoha lety? Nebo by ho postihla jiná katastrofa? A co by se stalo s Miráklem?

Ráno Ema otevřela oči před půl osmou, právě včas, aby stihla vyhánění koní na pastvu. Mikyho nebudila, jen by se jí pletl pod nohy. Rychle na sebe natáhla rajtky, triko a nízké jezdecké boty a uháněla na dvůr. Venku uviděla pana Kvítka. Zase měl na hlavě červený kulich, na nohou žluté holiny, a Emu překvapilo, jak je malý. V jejích vzpomínkách o dobrých pár centimetruů povyroستl. Jen šedivý plnovous měl možná delší než loni.

„To je dost, že jsi tady,“ zamával na ni od vrat školní stáje. „Postav se k zadní bráně, ať nám koně neutečou, a až přijde paní Beránková, začneme.“

„Proč není zadní brána zavřená?“ zeptala se ho Ema, když ho míjela.

Loni jim posuvná železná vrata způsobila spoustu těžkostí, a jenom proto, že každý úzkostlivě dbal, aby nikdy nezůstala dokořán. Jednou je Ema dokonce musela s Miráklem přeskočit. Ale letos, jak se zdálo, otevřená brána nikomu nevadila.

„Nefunguje,“ zamračil se pan Kvítko. „Abys věděla, tady nefunguje vůbec nic,“ zahalekal na celý dvůr přesně ve chvíli, kdy z hlavní budovy vycházela paní Beránková.

„Mně to neříkejte. Já za to nemůžu,“ odsekla mu, krátce kývla na Emu a o poznání pomalejším krokem než loni vyrazila přes dvůr.

Ema si pohladila natlučené koleno. S věcmi, které na Oharku nefungují, už měla své zkušenosti, jenže na statku toho nefungovalo mnohem víc, nejenom věci. Beranice s ní mluvila na půl pusy a chovala se odtažitě, pan Kvítko se mračil a nikdo se neobtěžoval ani s tím, aby jí řekl, co má vlastně na brigádě dělat. Po loňsku si představovala vřelejší přivítání.

Sklesle se postavila do zadní brány a pozorovala koně, jak se řítí přes dvůr do průjezdu. Měla dost zkušeností, aby věděla, že někdo musí zavřít ohradu, až stádo vletí do výběhu, a doufala, že ohradník hlídá Filip. Dostávala hlad a on přečesl jí hlavu, že si vezme na starost jejich stravování.

Poslední proběhl průjezdem Mirákl. Zahlédla z něho jen zadek a bílý ocas, ale zavolat na něj se neodvážila, aby na dvoře nezpůsobila zmatek. Postávala u vrat a čekala, kdy se objeví Filip.

Jenže od výběhů se vrátil Jakub. Zamířila k němu s temnou předtuchou, že se bude muset o snídani postarat sama.

„Neviděl jsi Filipa?“ zeptala se ho.

Podíval se na ni jako na nováčka, který o životě na statku neví vůbec nic.

„Jel hned ráno do Vrbice vylepit poslední plakáty s pozvánkami na ten náš den otevřených dveří,“ řekl. „Ale neměj strach, určitě se brzy vrátí. Musí vykydat školní stáj.“

„Dneska školní stáj vykydá Ema,“ přerušil ho pan Kvítko. Zničehonic se objevil za Jakubem, zamračený jako obloha před bouřkou, a zpod huňatého obočí je mrzutě pozoroval. „Ema je tu přece na brigádě.“

„Myslíte celou? Celou školní stáj?“ zalapala Ema po dechu.

Pan Kvítko ji sjel studeným pohledem a beze slova odešel.

„Nic si z něho nedělej,“ usmál se na ni omluvně Jakub. „Je vzteklej, protože mu Olívie rozprodala ohňové stádo. Mračí se na každýho. A moje máma taky není v nejlepší kondici.“

„Proto se na Oharku o prázdninách nepořádají jezdecké kurzy?“

„Nepořádá se tu nic kromě dnešního dne otevřených dveří, kterej si vymyslel táta, než zmizel do Itálie,“ rozhlédl se kolem sebe znechuceně Jakub a pak se pohledem vrátil k Emě. „Někdy se tady vážně nedá vydržet, přes týden radši chodím na brigádu do zahradnictví. Vlastně se divím, že Filipa pořád Oharek baví. Dře tu jako mezek.“

„Emo, už je hotová snídaně?“ ozvalo se od bývalého špýcharu. Po dvoře si v pyžamu vykračoval Miky a zíval na celé kolo.

„Myslíš někdy na něco jinýho než na to, čím by ses nacpal?“ sjela bráchu Ema.

„Tak čau odpoledne,“ hlesl Jakub a couval průjezdem. „Promiň, že mizím, ale dneska skutečně nemám náladu na ty jeho příšerky z vesmíru.“

Ema odevzdaně zamířila do klubovny. Obešla barový pult, létacími dveřmi vklouzla do kuchyňky a otevřela ledničku.

Než se Miky svalil na lavici na jejich staré místo pod fíkusem, zkontrolovala její obsah.

„Dal bych si kakao a koláčky,“ oznámil jí spokojeně a zase zív. „Nebo aspoň rohlík s džemem.“

Džem a máslo Ema uviděla hned, někde na policičce možná bylo i instantní kakao, ale neměla tušení, jak se vaří.

„Limonádu a chleba,“ řekla neoblomně.

Nalila si limonádu do sklenice a druhou postavila před Mikyho. Mrzutě po ní sáhl a nad krajícem chleba s máslem a džemem ohrnul nos.

„Takový blafy!“ dal se slyšet. „A vážně by mě zajímalo, co tu mám od rána do večera dělat.“

„To ti ráda povím. Až se oblíkneš, půjdeš se mnou kydat školní stáj.“

„Celou?“ vykulil na ni oči jako ona před chvílí na pana Kvítka.

S úklidem stáje začala Ema vzadu, u Miráčkova boxu. Čistotou slámu mu navrstvila hezky vysoko a ještě ji načechrala vidlemi, až připomínala žluté polštáře.

„Teď to tady máš jako v pokojíčku,“ prohlásila spokojeně, jako by ji Miráček mohl slyšet.

Zrovna přešla k dalšímu boxu, když do stáje dorazil Miky.

„Kde jsou nějaký vidle?“ zeptal se otráveně.

S velkou pomocí z jeho strany počítat nemohla. O vidle se málem přerazil, lopata mu pořád padala z ruky a jednou jen taktak, že nespadol do kolečka s hnojem. A Filip se objevil až v deset.

„Vy už pracujete! To je super,“ zavolal na ně v poklusu od sedlovny.

Ema na něho zírala jako zhypnotizovaná – nakrátko ostříhané vlasy mu slušely mnohem víc než kudrnatý ohon, který nosil loni – ale jejího pohledu si Filip našťěstí na dálku nemohl všimnout.

„V zahradě u zámečku je nová pizzerie a taky tam prodávají dorty. Pro jistotu jsem jich pár koupil, protože mám strach, že dneska kvůli plakátům nestihnu nic uvařit,“ ozval se Filip.

Pomyšlení na dorty asi Mikyho povzbudilo, protože dokázal nabrat plnou lopatu staré slámy a nepřijít přitom o život.

„Máš i čokoládový?“ zajímal se.

Čokoládové kostky a žlutkové věnečky je nakonec zachránily před hladem. Filip sice stačil uvařit špagety, ale udělal z nich lepkavou, dost nechutnou kaši, kterou nevylepšil ani kečup ze zásob paní Beránkové. Rovnou je vyhodili do odpadků.

Ema zrovna dojídala druhou čokoládovou kostku, když do klubovny nahlédla Beranice.

„Emo, máš s sebou jezdecké sako?“ zavolala od vchodu. „Při čtverylce musíme vypadat k světu. A umyjte nádobí. Odpoledne sem budou chodit lidi na čaj.“

Dveře se za ní ještě nezavřely a Filip vstával ze židle.

„Poradíte si s nádobím sami? Já musím zamést dvůr,“ oznámil jim. „Dneska sem přijde hodně lidí. Chci, aby se jim tady líbilo.“

Ema se na něj překvapeně podívala, protože jí taková snaha nedávala smysl. Čím líp bude Oharek vypadat, tím spíš se přece najde kupec!

„Nenechám totiž statek zpustnout,“ vysvětloval Filip, jako by znal její myšlenky, a hlavou ukázal ven na kamenného anděla. „Bylo by mi před ním trapně. Totiž... někdy mám pocit, že se na mě dívá. Připadá ti to uhozený?“

„Ne,“ zavrtěla Ema hlavou. „Nepřipadá.“

Chvilku se rozmýšlela, jestli mu má říct, jak na ni loni kamenný anděl promluvil, ale nakonec se rozhodla, že o tom pomlčí. Tak trochu přestávala věřit, že se to opravdu stalo. A byla unavená. Doma skoro zapomněla, jaká je kydání hnoje

těžká práce. Bolely ji ruce a určitě si namohla zádové svaly. Sebrala ze stolu špinavé talíře a sklesle si připomněla staré zlaté časy. Loni kydala jenom jeden box, Beranice výborně vařila, Filip nemusel zametat chodníčky na dvoře a jezdecké sako, které jí mum koupila na zkoušky základního výcviku jezdců, jí perfektně sedělo. Letos z něj nejspíš uletí knoflíky, až se v něm trochu pohne, a večer bude chtít Miky zase něco k jídlu. A s nádobím jí samozřejmě nepomohl.

Bylo čtvrt na dvě, když uklidila poslední talíř a pověsila na háček mokrou utěrku. Nejvyšší čas jít se převléknout.

Filip ještě zametal. Kropil chodníčky vodou a zpcené tričko se mu lepilo k tělu.

„Docela to tu prokouklo,“ oznámil jí a spokojeně se rozhlédl kolem sebe. „Na slušně vyhlížejícím statku by si někdo mohl zaplatit hodiny jízdy. Kdybych je vedl, vydělal bych nějaký peníze. S Leonou mi to šlo docela dobře, než si ji zabral Jakub.“

S Leonou! S kým jiným.

V jejich pokoji v bývalém špýcharu stály v koutě za nočním stolem vysoké gumové jezdecké boty. Emě nepatřily. Loni si je tady musela zapomenout Hnáta nebo snad Pazoura. Ema boty pohledem pohládila. Škoda že tu holky nejsou. Se sestrami Končetinami by byla na Oharku větší zábava. A měla by někoho, s kým by mohla probrat Leonu.

Den otevřených dveří

Odpoledne se Leona neukázala a čtverylka, kterou předváděli venku na břehu Vrbovky, se nad očekávání vydařila. Diváci – zástup špuntů s maminkami a tatínky – nadšeně tleskali a jedna holčička v červené mikině s obrázkem hříběte dokonce ukázala na Mirákla a na celou Vrbovku zavolala: „Tati, tati, ten zlatěj kůň je krásnej!“

Ema s ní bezvýhradně souhlasila.

Největší úspěch měl ovšem Hamilkar, se kterým pan Kvítko skákal na jízdárně přes překážky. Začali nízko, asi na třiceti centimetrech, ale po každém zdařilém skoku Jakub s Filipem posunuli kavaletu o něco výš, a Hamilkar před ní nikdy neuhnul, vždycky mu vyšel krok a čistě se přenesl i přes sto třicet centimetrů. Na závěr ho pan Kvítko pobídl proti povalenému kmeni starého topolu na konci jízdárny. Byla to mohutná přírodní překážka, vysoká a široká, a v Emě se zatajil dech, když se před ní kůň s jezdcem odrazil od země. V davu diváku zahučelo, někdo vykřikl, nádherně vyhřebelcovaný ryzák zasvítíl ve vzduchu jako plamen a bezpečně doskočil na trávu.

„To byla krása! Hamilkar je výbornej kůň,“ zavolal na Emu Filip a rozběhl se za ní přes louku.

Takhle rozzářeného ho viděla jenom jednou – když ležel v nemocnici a tam se dozvěděl, že Raven F. Aurel nekoupí Oharek.

„A ty jsi moc dobře hlídal Kapitána,“ pochválil Filip velkoryse Míkyho, který kousek od Emy poskakoval kolem velkého hnědáka, a vzal si od něj Kapitánovy otěže.

„Byl hodnej,“ řekl Miky, ale určitě se mu ulevilo, že se koně, kterého dostal po čtverylce na starost, zbavil.

„Teď půjdeme všichni do statku,“ zvala diváky paní Beránková. „Prohlédnete si stáje, děti se můžou svézt na poníkovi a v klubovně jsou k dostání zákusky, limonáda a čaj.“

Vzduch voněl, slunce příjemně hřálo a vítr se čas od času zvedl jenom proto, aby odvál z oblohy mraky. A Leona pořád nikde. Vypadalo to, že den otevřených dveří dopadne skvěle. Ema dokonce začínala doufat, že prožije super prázdniny, že Oharku nehrozí nic, s čím by si Filip musel dělat vážné starosti, že starý příběh přece jen skončil a není žádný rozumný důvod, proč by se měly na Oharek vracet temné časy. Pochválila Miráklu za to, co při čtverylce dokázal, a konečně byla šťastná.

A potom přelétl přes jízdárnu stín. Ema koutkem oka zahlédla něco černého, co hyzdilo zářivý blankyt oblohy a zeleň trávy, a pomalu, nerada pootočila za černou skvrnou hlavu.

Diváci se bavili, sbírali si věci a ukazovali na koně. Jen jeden z nich, v černých kalhotách a černé rozepnuté košili přes triko, stál nehybně opodál a s rukama založenými na bříše sledoval Filipa. Krátký poryv větru mu sfoukl z čela tmavé vlasy a z cípů rozevláté košile vytvaroval černá křídla.

„Snad nezačne pršet?“ zakňoural nějaký dětský hlas, „chtěla bych se svézt na poníkovi.“

„Filipe,“ šeptla Ema před sebe na záda v jezdeckém saku. „Je tady.“

Ohlédl se.

Raven F. Aurel se na něj usmál a pokynul mu rukou na pozdrav.

„Nevšímej si ho,“ řekl Filip Emě. „Jedeme na statek.“

Nedal na sobě nic znát, ale obličej mu pohasl a u kořene nosu se mu vyhloubila vráska.

Ema Filipa poslechla, Ravena F. Aurela si nevšímala, a přesto celé odpoledne vnímala jeho přítomnost. Pokaždé, když se otočila, zahlédla někde mezi lidmi černou skvrnu. Pepa Novák bloumal po dvoře, chvíli seděl na lavičce u anděla a později se přesunul na terasu před klubovnou. Tam se opřel o zábradlí a zíral na Oharek, jako by chtěl statek spolknout.

Filip mu nevěnoval pozornost. Měl plno práce s dětmi, které se chtěly svézt na poníkovi. Hugo je vozil kolem hospodářských budov a mrňouskové nadšeně pištěli a střídali se v sedle. Sotva měli jízdu za sebou, obklopili Mikyho, který jim důležitě vykládal, co má Hugo rád, kde je ustájený a kdovíco ještě. A to si poníka až do dneška nevšímal, šašek jeden!

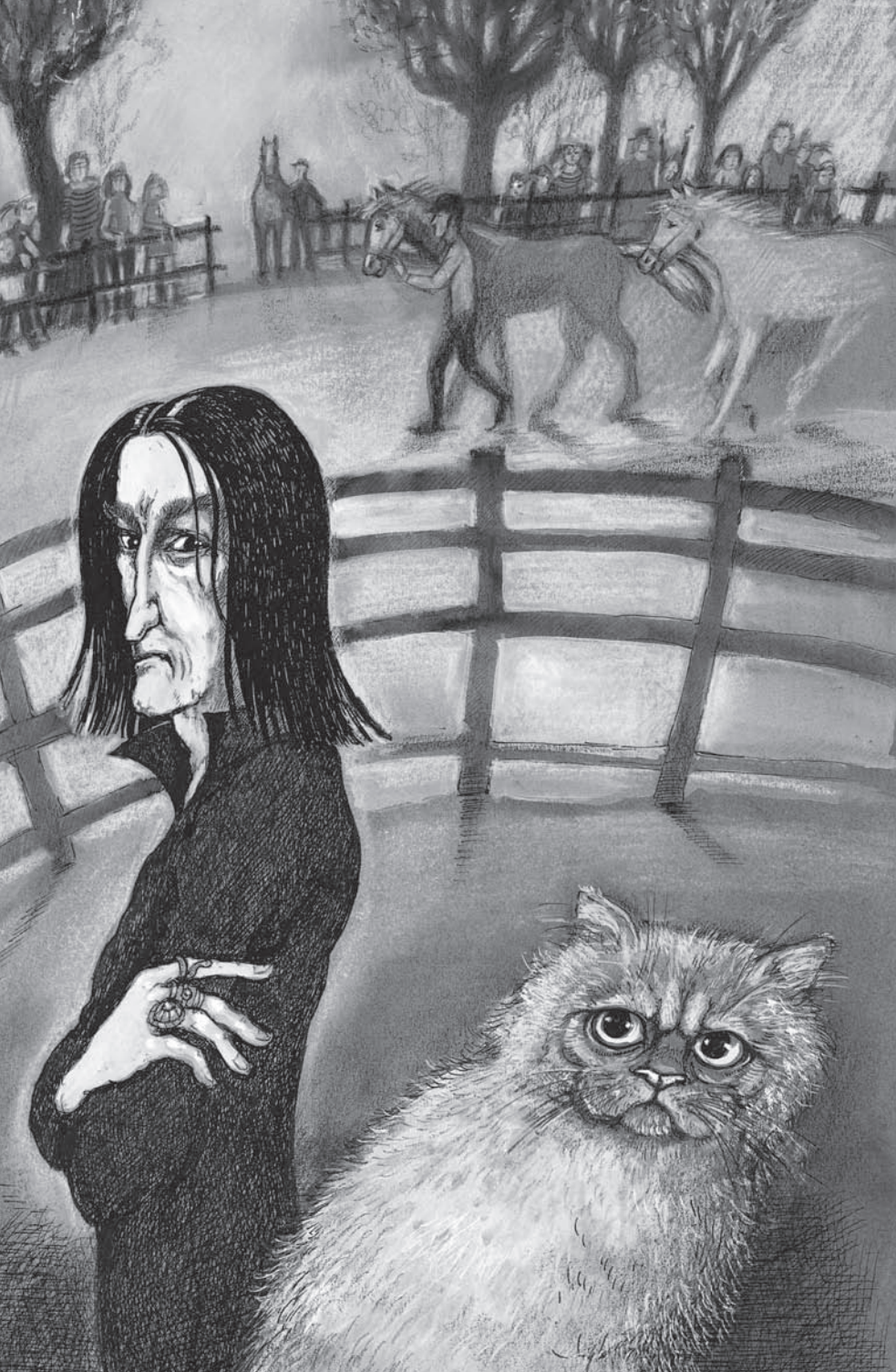
Emu rozčilovalo, jak se brácha předvádí, a také chtěla aspoň na čas zapomenout na Ravena F. Aurela. Rozhodla se, že se schová u Mirákla, ale letný pohled, který vrhla na černou postavu, než otevřela vrata do školní stáje, ji zastavil.

Na terasu přiběhl rezavý kocour a Pepa Novák máchl rukama, jako by ho chtěl zahnat. Jenže Eliáš neutekl. Vyskočil na zábradlí a se vztyčeným ocasem ťapkal přímo k Aurelovi. Pepa Novák před ním couvl, seběhl po schůdcích na dvůr a Eliáš, usazený na zábradlí jako posvátná egyptská soška, sledoval jantarovými očima jeho úprk.

Ema se zasmála. Pozorovala by kocoura dál, kdyby ze stáje nezaslechla nějaké hlasy. Pořád tam někdo lezl a strkal do žlabů hrsti cukru a plesnivý chleba!

Měla by tu být cedule NEKRMTE KONĚ, napadlo ji. Zrovna přemýšlela, kde najde nějakou čtvrtku a tužku, když k ní od boxů dolehl jásot: „Tati, to je on! Říkala jsem ti, že ho najdeme. Zeptej se někoho, jestli si na něm můžu zajezdit.“

Ema nahlédla do stájové uličky. Přímo před Miráklem stála holčička v červené mikině s obrázkem hříbete, vytaho-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.